Poštnina plačana v gotovini

Sped. in abbon. postale - I Gruppo

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177
PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina . . . . . L 1.000
Letna naročnina . . . . . L 2.000
Letna inozemstvo . . . . . L 3.000
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XVII. - Štev. 1 (826) | Gorica - 1. januarja 1965 - Trst | Posamezna številka L 50

Pojdimo z Bogom v novo leto in oprti na njegovo milost skozi viharje življenja!

Bo novo leto srečno?

Ko odbije dvanajsti udarec na starega leta dan, je to znamenje, da se je nekaj končalo in da se začenja drugo. Tisti trenutek je mejnik med prej in potem.

Trgovec sede h knjigam, potegne črto in naredi bilanco. Po njenih ugotovitvah odpre šampanjec, da napije svojim in sebi, ali pa se spravi pod odejo, nejevoljen na preteklo leto, nase in na ves svet. Številke iz tega, kar je že mimo, so mu v obeh primerih kažipot za naprej: to bo treba racionalizirati, ono nadomestiti z novim, tja usmeriti posebno skrb. Novo leto začenja tako v upanju, da bo ob koncu leta, ki se začenja, krivulja na steni zadovoljivo visoko.

Mnogo časa se bo okrog Novega leta uporabilo za ta ugotavljanja in gotovo bo ta čas za podjetja dobro uporabljen.

Zanimivo bi bilo dognati na drugi strani, koliko ljudi bo uporabilo vsaj nekaj minut za ugotovitev blagajn na višji ravni. Koliko časa se bo uporabilo ob Novem letu ze pogled nazaj in naprej v luči tistih težkih besed: »Kaj bo dal človek v zameno za svojo dušo?«

Pravzaprav je to edino važen vidik. Ne morem pozabiti Papinijevih besed: »Svetniki ali pogubljeni, vse drugo je literatura.«

Potemtakem se je krivulja v preteklem letu dvigala, kadar sem se praznil sebe in polnil z Bogom. Prav mera te praznosti in polnosti je točka, skozi katero teče krivulja. Sem bolj poln Boga kot v začetku leta ali manj? Ali sem celo popolnoma prazen? Trenutki brez Boga so malodane izgubljeni. Celo leto brez Boga je po teh merilih, kot da ga ni bilo: sama izguba.

Razumen trgovec se ne ustavi pri ugotovitvi bilance, ampak skuša najti vzroke takega stanja. Razumen človek bo pri svoji večnostni trgovini prav tako poiskal korenine svoje polnosti in praznosti. Knjiga, prijatelj, zakonec, družina — v katero smer mi je pomagalo vse to?

Na teh ugotovitvah bo začrtan načrt za naprej. In leto, preživeto po tem načrtu, bo prav gotovo srečno leto 1965.

B. R.

Božična poslanica sv. očeta

Kot je to že običaj, je naslovil tudi letos sv. oče svojo božično poslanico vsem narodom zemlje. Poslanica je bila goreč poziv k medsebojnemu bratstvu, ki ga zahteva tako božja zapoved kot koristi sedanjega sveta. Brez zavesti, da smo bratje med seboj, se zlasti ne bo dalo odstraniti dveh groženj, ki stalno vznemirjata človeštvo: lakoto in vojne spopade.

Sv. oče je omenil, da je zlasti ob priliki svojega nedavnega potovanja v Indijo doumel, da so vsi ljudje bratje med seboj. Pogled na ogromne množice ga je pretresel in začutil je, da je treba takoj začeti z gojitvijo solidarnosti med narodi, da nikomur ne bo manjkalo kruha in se nikomur ne bo odrekalo človeško dostojanstvo. Navaditi se je treba, da ne bomo v bližnjem gledali tekmeca, nasprotnika ali celo sovražnika, temveč bitje, ki je vredno naše pozornosti, spoštovanja, pomoči in ljubezni. Odstraniti je treba egoizem ter ga nadomestiti z družabnim čutom, ki vidi poleg sebe tudi bližnjega.

Največja ovira za medsebojno razumevanje so danes po mnenju sv. očeta pretirani nacionalizem, ki koplje jarke med narodi namesto da bi jih zasipal; rasizem, ki mu je različna barva kože povod za medsebojno iztrebljanje; militarizem, ki požira ogromna finančna sredstva, katera bi se dala tako učinkovito porabiti za gospodarski in kulturni dvig narodov; ter razredni boj, ki hujska v družbi en stan proti drugemu.

Sv. oče je na koncu svoje poslanice slovesno zatrdil, da Cerkev noče in ne sme biti sedanjemu svetu povod za delitev; zato istočasno, ko zahteva zase svobodo pri oznanjanju Kristusove ljubezni, svojim vernikom priporoča, naj spoštujejo svobodo vesti in versko prepričanje drugih, kajti le tako ravnanje vodi k iskrenemu, uspešno se razvijajočemu in vesoljnemu bratstvu.

BOŽIČNE MISLI PAVLA VI. KARDINALSKEMU ZBORU

Te svoje misli, ki jih je izrekel 22. decembra v svoji božični poslanici, je sv. oče 24. decembra še dopolnil ob priliki srečanja s kardinali in prelati rimske kurije, ki so mu prišli čestitat za praznike.

Pomudil se je najprej pri koncilskem zasedanju. Izrazil je svoje veselje, da se je tretje zasedanje tako uspešno zaključilo, dasi je bila pot do tega včasih naporna in polna težkih razpravljanj. Vsekakor je ob zasedanju prišlo v polni meri do izraza načelo svobodnega izražanja. Ni zato res, da bi bili koncilski očetje razdvojeni med seboj; vsi so le iskali način, kako najti sodobnim problemom pametne rešitve v skladu z božjimi resnicami, katerih čuvarica je Cerkev.

Nato je omenil nekatere boleče stvari v življenju Cerkve: nekateri kristjani bi radi svet reševali tako, da bi se mu priličili, kar je popolnoma napačno; tudi ne moremo pozabiti dežel, kjer je Cerkev oropana osnovnih pravic in kjer se zlasti mladina vzgaja ob popolnem zanikanju Boga; končno vzbuja bolečino tudi žrtev življenja, ki so jo prav v letu 1964 toliki misijonarji in misijonarke doprinesli ob pričevanju za Kristusovo resnico.

Poleg tega smo zaskrbljene priče splošnemu nemiru, ki vlada v družbi; celi narodi so zaviti v notranje prepire in obračunavanja z orožjem; prepiri in nesloga so se polastili mnogih dežel; javna dostojnost je v krizi, zločinstvo se širi in lakota zavzema vedno bolj strahoten obseg.

Vendar so pa tudi stvari, ki naše srce napolnjujejo z veseljem: človek prodira v vesolje, odkriva nove tajne narave, kultura se širi, človeško delo postaja vedno bolj dostojanstveno, uspešno se pobijajo bolezni, med narodi raste želja po miru in medsebojnem sodelovanju.

Vse to je čudovito. Mi smo hvaležni Bogu, da je postal človek. Kar nam sedaj manjka, je sloga med ljudstvi. Naj bi ravno zavest, da brez Boga ne zmoremo nič velikega, bila v bodoče most do Kristusa Zveličarja, ki nam ga je nebo naklonilo v božični noči!

Kaj bo novega v liturgiji?

Leta in leta smo bili (ali so bili naši predniki) vajeni videti pred oltarjem mašnika s strežnikom. Mašnik je daroval sv. mašo in kjer je bilo potrebno, mu je odgovarjal strežnik. Rekli so, da strežnik odgovarja mašniku v imenu cerkve in predvsem tistih, ki so pri maši. Med sveto mašo so ljudje skupaj ali vsak zase molili; včasih pevci na koru prepevali.

Vse je bilo morda zelo lepo in pobožno, a vsi so imeli občutek, da nekaj ne gre. Ni bilo prave povezave med mašnikom in ljudstvom. Ali je res potrebno, da mali strežnik odgovarja mašniku in predstavlja vse ljudstvo? Ali ne more to ljudstvo samo odgovarjati in moliti skupaj z mašnikom? Ali ne morejo ljudje sodelovati in tako lepše povedati, da so združeni pri daritvi svete maše z mašnikom in s Kristusom?

Ponekod so vpeljali dialogirane maše, pri katerih so ljudje mašniku odgovarjali in z njim molili, a v latinskem jeziku. To se je ponekod zelo dobro izkazalo. A kako naj ljudje, ki latinskega jezika ne razumejo in ne doumejo, pobožno sodelujejo?

Pri nas smo vpeljali zborne maše, pri katerih so ljudje odgovarjali v latinščini vsaj na glavne in na najbolj preproste mašnikove pozdrave ali prošnje. Ta pot je pokazala, da se da pri ljudeh doseči zadovoljivo sodelovanje. Le požrtvovalnosti je treba. Pri duhovnikih in pri vernikih.

Ali ne bi dosegli še večje in temeljitejše sodelovanje, če bi namesto latinskega jezika uporabljali materin jezik? Da bi se ljudje z mašnikom pred oltarjem »pogovarjali« v domačem in ne v tujem jeziku. Zakaj bi morala skupina slovenskih vernikov pri sveti maši skupaj z mašnikom moliti v latinskem jeziku, ko pa vse potrebno lahko izrazimo z našo besedo in z našo pesmijo? Ali je prav, da nas pred oltarjem predstavlja mali strežnik, ko pa to lahko sami opravimo, in da govori celo latinsko?

Podobna razmišljanja, ki so bila sad dolgega razpravljanja, so odprla novo pot. Ljudje se morajo vedno bolj zavedati dolžnosti, da pri maši sodelujejo. Le večja raba domačega ali materinega jezika bo to sodelovanje razširila in okrepila. Če je duhovnik pred oltarjem predstavnik ljudstva in je to ljudstvo deležno duhovništva, je prav, da vsi govorijo ali pojejo v domačem jeziku.

Zato je koncil s Konstitucijo o svetem bogoslužju potrdil, da more biti raba domačega jezika tako pri maši kot pri delitvi zakramentov in pri drugih bogoslužnih opravilih za ljudi često zelo koristna, naj se obred svete maše predela in bolj prilagodi današnjim potrebam in se tako omogoči širše sodelovanje. Delo za preosnovo svete maše bo dolgo. A cerkvena oblast je odločila, za katere mašne dele ali molitve bo mogoče kmalu rabiti slovenski jezik (po 7. marcu).

Za nas ni bila nobena posebnost, da so ljudje pri maši slovensko molili ali peli. Novost bo v tem, da bo tudi duhovnik pred oltarjem in med sveto mašo molil ali pel slovensko in da se bo tej njegovi molitvi ali petju pridružilo tudi ljudstvo. Naj naštejem samo nekaj primerov!

Ko je duhovnik pri maši sam latinsko molil Kyrie, Glorio, Credo, Sanctus, Pater noster, Agnus Dei itd., so ljudje molili iste molitve v slovenskem prevodu. Od 7. marca dalje pa bodo mašnik in ljudje iste molitve skupaj molili v slovenskem jeziku. S tem postane tudi slovenski jezik uradno bogoslužni jezik.

Duhovnik se ne bo več obrnil pred oltarjem in pozdravil »Dominus vobiscum« in za njim kdo zamrmral »Et cum spiritu tuo«. Duhovnik se bo obrnil in pozdravil »Gospod z vami«. Ali bo kdo samo zamrmral v odgovor »In s Tvojim duhom«? Ali pa bodo res vsi ljudje, ki so v cerkvi, lepo in pogumno odgovorili na pozdrav?

In ko bo duhovnik ob koncu maše pred blagoslovom nagovoril prisotne z besedami »Pojdite, končali smo« (Ite missa est), bo njegov nagovor izval pogumen in hvaležen odgovor »Bogu hvala«? Ali bo duhovnik sam zase molil Slavo, Vero, Svet, Oče naš, Jagnje božje itd.? Ne.

Liturgična preosnova zahteva novega truda in požrtvovalnosti na sodelovanje, ki bo od sedaj naprej bistvenega značaja pri udeležbi svete maše. Vajeni smo videti po naših cerkvah ljudi, ki pri sveti maši stojijo in molčijo. Treba bo res truda, predno bodo vsi spoznali potrebo, da se vsi združijo v enotni molitvi in v enotnem božjem češčenju. Treba bo truda, predno bodo v cerkvi vsi segli po primerni knjižici in se v molitvi in petju pridružili duhovniku, ki zanje daruje sveto daritev. Kje naj se združimo, postanemo vsi eno, če ne prav pri daritvi svete maše? Vsaj tu.

Dr. Lojze Škerl

ITALIJA IMA NOVEGA PREDSEDNIKA

Po trinajstih dneh neprestanega zasedanja, potem ko so se »veliki volivci« že enaindvajstič zbrali h glasovanju, je končno Italija le prišla do svojega novega državnega predsednika.

V ponedeljek 28. decembra je ob 19,01 predsednik poslanske zbornice Bucciarelli Ducci med navdušenim aplavzom navzočih prebral rezultate 21. glasovanja, ki so dali večino Saragatu ter nato izjavil: »S tem proglašam izvoljenega za predsednika republike dr. Giuseppe Saragata.«

Naslednji dan v opoldanskih urah je dr. Saragat že prisegel pred obema zbornicama in postal tako peti predsednik italijanske republike. Pred njim so to mesto zavzemali De Nicola, Einaudi, Gronchi in Segni.

Saragat se je rodil leta 1898 v Turinu. Ima torej 66 let. Vedno se je odlikoval po svoji borbenosti proti totalitarizmom z desne in leve.

Pred fašizmom se je moral kot neupogljiv socialist umakniti v tujino, kjer je največ časa preživel na Dunaju in v Parizu. Po zlomu fašizma se je vrnil v Italijo in postal eden odločilnih činiteljev v italijanskem političnem življenju. L. 1946 je bil predsednik ustavodajne skupščine, nato pa sodeloval skoro v vseh povojnih vladah. Nazadnje je bil zunanji minister.

Kot odločen protikomunist se je rajši odcepil od socialistične stranke, kakor da bi podpiral nevarni frontizem, ki ga je tedaj zagovarjal Nenni in njegova okolica. Ustanovil je novo stranko socialnih demokratov (PSDI), ki se je tekom let krepko uveljavila.

Saragat si je zagotovil svojo izvolitev z izjavo, da »prosi vse demokratične in protifašistične stranke brez izjeme, naj podprejo njegovo kandidaturo.« Ker Krščanska demokracija ni več vztrajala na zahtevi, da je treba doseči izvolitev brez odločilne podpore komunističnih glasov in ker je odstopil kot kandidat tudi Nenni, je postala pot do Saragatove izvolitve odprta. Prejel je od 931 navzočih 646 glasov. Zanj so strnjeno glasovali socialisti, socialdemokrati, komunisti in republikanci ter v pretežni večini krščanski demokrati.

Med tem ko je torej zadeva izvolitve novega državnega predsednika po tolikih glasovanjih srečno pri kraju, se pa kaže bližnja bodočnost v italijanskem političnem življenju manj obetajoča. Volitve so pokazale, da so krščanski demokrati praktično postali sklop treh strank; Nenni spet ljubimka s komunisti; sam Saragat je mogel biti izvoljen le s podporo komunističnih glasov. Vse to priča, da je italijanska demokracija na šibkih nogah. Najbolj se tega vesele komunisti, kateri bodo znali zmedo, ki so jo volitve povzročile, brez dvoma tudi najbolje izrabiti.

Kongres za laični apostolat

Tretji svetovni kongres za laični apostolat bo verjetno leta 1966. Tako je izjavil predsednik vodstvenega sveta za mednarodne kongrese za laični apostolat prof. Silvio Golzio. Téma kongresa bo: »Da bi bili vsi eno... da bo svet veroval«. Glavno témo bodo razdelili na tri točke: na notranjo obnovo Cerkve, ki je ena in vesoljna; dalje: zbližanje med vsemi kristjani, in tretjič: uspešna prisotnost Cerkve v modernem svetu.

Mesec za katoliški tisk

DOBRA KNJIGA

Pred leti je prišla k meni dekle, mlada študentka iz sosednje republike; bila je pred maturo. Beseda je dala besedo in razgovor se je razvil prisrčno in odkrito. Razkrila je svojo dušo in svoje boli.

»Veliko, prav veliko sem brala. Iskala sem to, česar nam v šoli niso dali. Iskala sem smisla svojemu življenju. Priznam vam, da sem bila že večkrat na tem, da naredim konec temu svojemu nesmislu, zakaj življenje se mi je kazalo kot ulica brez izhoda. Kaj naj tukaj delam? V šoli so nam pravili, da Boga ni. Toda kaj naj potem še iščem? Mama se za moje duhovne stiske ni brigala in se tudi ni smela, zakaj očim je bil hud ateist. Jaz sem trpela in brala vsevprek ter iskala rešitve iz svojega začaranega kroga. Naletela sem na Dostojevskega. On je postal moja rešitev. Pri njem sem našla vero v Boga. Sedaj sem tu, da mi še vi kaj pojasnite.«

Tako je potekel najin prvi razgovor, ki so mu sledili potem še drugi.

Veliki pisatelj, ki je zapisal: »Le eno je potrebno vedeti, namreč ali je Kristus bil res Bog, potem je vse lahko,« ta veliki pisatelj je prinesel žarek in vere upanja v mlado razdvojeno dušo.

Dobra knjiga more postati dobra prijateljica. »Dobra knjiga, krščanska knjiga,« pravi Pij XII., »sama po sebi izključuje le zmoto in greh, dočim objema vse polje umovanja in celotno življenje v času in prostoru.« Dobra knjiga ni torej le nabožna knjiga. Tudi ni tista, ki pozna le dobrote ljudi, brez greha in brez zmote. »Dobra knjiga je tista, ki razsvetljuje, hrani in dviga duha in srce,« pravi isti papež. Saj dober prijatelj ni tisti, ki ne pozna nobenih težav in stisk, temveč tisti, ki take težave pozna, a se z njimi krepko bori in jih rešuje v luči krščanske morale. Zato je »dobra knjiga« tista, ki nam slika življenja boje in padce in zmage, a zre nanje s krščanskega zornega kota in jim išče rešitve v luči Kristusovih naukov. Koliko more taka knjiga, nam priča zgled dekleta, ki smo ga zgoraj omenili.

Ob »Mesecu katoliškega tiska« naj bo zato posvečena prva skrb dobri knjigi. Take knjige kupujmo; naj nam ne bo žal denarja zanje. Take knjige tudi radi posojajmo, naj bodo še drugi deležni naše sreče ob dobri prijateljici. Tisti, ki so zato poklicani, naj dobre knjige tudi pišejo, ker morejo postati največji dobrotniki človeštva, v blagoslov še poznim rodovom.

(r + r)

Božič pri nas in po svetu

Ko je legel na zemljo božični večer in so na nebu zablestele zvezde, se je tudi naše mesto spremenilo v morje lučic. Na goriškem gradu smo letos znova z velikim veseljem pozdravili našo staro znanko zvezdo repatico, kateri se je moral umakniti krilati angel. Iz vseh mestnih cerkva so se oglasili zvonovi, ki so vabili ljudi k slovesnim polnočnicam. Malokdo je ostal doma. Vsa svetišča so se napolnila z verniki, ki so tako na najlepši način sodoživljali z Marijo in Jožefom svetonočno skrivnost.

Goriški slovenski verniki so se zbrali v cerkvi sv. Ivana, kjer je polnočnico daroval msgr. Močnik, na koru pa je naše lepe božične pesmi izvajal zbor Lojze Bratuž, pomnožen s pevkami Marijine družbe. Tudi k sv. obhajilu je pristopilo zelo veliko vernikov.

Na božični dan so se spet vrstile svete maše, zjutraj ob 6^{h} v stolnici, kjer je lepo prepeval zbor Marijine družbe, ob 9^{h} na Travniku in od 10^{h} na Placuti. Zbor »Lojze Bratuž« je ob 10.30 pel v stolnici ob škofovem pontifikalu latinsko mašo. Tako je zopet slovenski zbor izpolnil vrzel, ki je nastala po razsulu stolniškega zbora in dokazal, da je na višini zaupane mu naloge.

V ITALIJI

Italijansko ljudstvo je praznovalo letošnji božič v napetem vzdušju volitev za državnega predsednika. Večina parlamentarcev je morala obhajati božič daleč proč od svojih dragih, ker so jih v Rimu zadržale volitve, ki so se nadaljevale, čeravno brezuspešno, na sam božični dan. Tudi sv. oče je v nedeljo 27. decembra opoldne, ko se je pojavil na balkonu svoje palače, da podeli svoj običajni blagoslov, izrazil svojo zaskrbljenost in pozval množice, naj molijo za uspešen zaključek volitev.

Polnočnico je papež Pavel VI. daroval ob navzočnosti diplomatskega zbora, ki je akreditiran pri Vatikanu, slovesno pontifikalno sv. mašo pa je opravil v baziliki sv. Petra na sam božični dan. Ko se je opoldne prikazal na balkonu, da blagoslovi tisočglave množice, je bil vidno utrujen. Podelil je tisočglavi množici popolni odpustek in svoj papežev blagoslov.

Božično razpoloženje se je čutilo povsod po Italiji. Prenatrpani vlaki so iz tujine prevažali delavce, ki si vsaj enkrat na leto želijo domov in to predvsem o božiču. Veliko delavcev iz Benečije je tako božič obhajalo s svojimi dragimi. Jaslice in božična drevesca so bila postavljena ob glavnih cestah in vsem mimoidočim oznanjala Kristusovo rojstvo. V Perugi so izdelali velike plovne jaslice, ki so jih nato zaupali vodnim tokovom Tibere, da jih ponesejo v Rim k sv. očetu. Na mnogih krajih so postavili jaslice, ki spominjajo na potovanje sv. očeta Pavla VI. v Indijio.

DRUGOD PO EVROPI

Severni kraji Evrope so se odeli v belo odejo. A to ni motilo ljudi, da bi se ne udeležili lepih božičnih slovesnosti po cerkvah. Zahodni Berlinčani so v številu nad 80 tisoč izrabili začasno odprtje »Zidu sramote« in pohiteli v vzhodni del Berlina ter prinesli sorodnikom in znancem božično radost. Se stražarji na mejnih blokih so bili obzirni in niso dosti spraševali, kaj nosijo v torbah.

V ZDA so številne cestne nesreče žalostno odjeknile v božične praznike. V Oregonu in Kaliforniji je zaradi silnih poplav ostalo brez strehe 5000 oseb.

V SVETI DEŽELI

V Sveti deželi so znova sodoživljali svetonočno skrivnost. Obredi v Betlehemu so bili nadvse slovesni in udeležilo se jih je nad 5 tisoč romarjev, ki so prišli v kraje Kristusovega rojstva prav na božič. Obredi so letos potekali brez prerekanja, kakor je drugače običajno zaradi različnih veroizpovedi in različnih gospodarjev svetih krajev. Zdelo se je, da je lansko romanje sv. očeta obrodilo vsaj sad miroljubnega sožitja med njimi, če že ne krščanskega bratstva.

V JUGOSLAVIJI

V sosednji Jugoslaviji so časopisi, radio in televizija enako kot vsa zadnja leta trdovratno molčali o božični skrivnosti ter hiteli ljudi pripravljati na veseljačenje ob koncu leta. Toda dasi je božič tam le navaden delavnik, so bile vse cerkve, zlasti v Sloveniji in na Hrvaškem, natrpano polne za polnočnico. V Beogradu je nadškof Bukatko daroval v cerkvi Kristusa Kralja slovesno polnočno sv. mašo, kateri so poleg velikega števila vernikov prisostvovali tudi diplomati raznih držav, uslužbeni v Jugoslaviji.

V Moskvi so katoličani prisostvovali slovesni polnočnici v francoski cerkvi sv. Ludvika kralja.

SMRTNA ŽETEV IN SOLZE PREŽIVELIH V INDIJI IN NA CEJLONU

Na sam božični dan se je nad Južno Indijo ter otokom Cejlonom razbesnel strašen orkan, ki je povzročil nad tisoč smrtnih žrtev in velikansko škodo. Orkan je divjal s hitrostjo 240 km na uro. Vse prometne zveze so bile pretrgane, zato še ni mogoče ugotoviti točnega števila žrtev. Pravijo pa, da jih bo čez tisoč. Med žrtvami so potniki nekega vlaka, ki ga je ogromen val pograbil in potegnil s seboj v morske globine, da ni več sledu o njem. Pri tem se je utopilo 115 oseb. Največ žrtev je bilo na otoku Ramešvaran, ki je središče budističnih romanj. Na otoku prebiva okrog tisoč oseb. Ciklon ga je strašno opustošil in mnogo predelov je zalila voda. Vlada je takoj organizirala pomoč prizadetemu prebivalstvu.

LISTNICA UREDNIŠTVA

V prihodnji številki bomo začeli objavljati zanimiv podlistek iz pretekle dobe pod naslovom: *Meja*. Zgodba je začela pred leti izhajati v neki zamejski reviji, pa ji ni bilo dano dočakati konca. Sedaj jo je avtor znova predelal in bo brez dvoma zajela zaradi svoje razgibanosti in duhovitih prizorov velik krog bravcev.

Politična bilanca ob koncu leta

Leto 1964 je pri kraju. Iz pregleda svetovnega političnega dogajanja izhaja, da je minulo leto pustilo za seboj veliko, da celo preveliko število nerešenih vprašanj, ki delajo diplomatom nebroj preglavic. Neprestano se pojavljajo nova žarišča, ki ogrožajo svetovni mir. Diplomati jih sicer hitijo gasiti in jih na zunaj tudi pogasijo, toda žarišča ostajajo skrita pod pepelom. Zadostuje, da kdo le rahlo popiha vanje, pa se plamen razživi. Ta igra z ognjem se ponavlja že ves povojni čas in tudi v sedanjem razdobju tako zvane miroljubne koeksistence na žalost še ni prestala. Dovolj zgovoren dokaz za to sta Ciper in Belgijski Kongo.

SVETI OČE JE ROMAL

Papež Pavel VI. se je prve dni januarja odpravil na romanje v Sveto deželo. Obiskal je vse glavne kraje, ki so povezani s Kristusovim rojstvom, življenjem in smrtjo. Bil je to res zgodovinski dogodek, kajti Pavel VI. je bil prvi papež, ki se je po apostolih vrnil na palestinska tla. Tamkajšnje politične oblasti, tako izraelske kot arabske, so papeža izredno prijazno in navdušeno sprejele.

Še večji odjek pa je začetkom decembra dobilo drugo potovanje sv. očeta v tujino, ko se je udeležil mednarodnega evharističnega kongresa v Indiji. Misijonska pot Pavla VI. je res odprla iskren dialog med raznimi verstvi in rasami, svet pa opozorila na važnost duhovnih vrednot ter potrebo medsebojne vzajemnosti.

FRANCIJA HODI SVOJA POTA

Francija je konec januarja razbila zahodno solidarnost ter priznala pekinško vlado. Ta korak pariške vlade ni sicer presenetil zahodnih zaveznikov, ker so ga že dalj časa pričakovali. Bolj kot priznanje je ZDA zaskrbela svojeglavost pogledov, ki jih imata Peking in Francija glede držav Jugovzhodne Azije. Zaradi tega sta se francoska in ameriška diplomacija razhajali skozi vse leto. Šele pred 15 dnevi so se odnosi med Parizom in Washingtonom nekoliko ublažili in sicer po številnih sestankih, ki jih je ameriški zunanji minister Rusk imel z De Gaullom ob robu decembrskega NATO-zasedanja.

CIPRSKA KRIZA

Po komaj treh letih uživanja politične neodvisnosti, je Ciper zabredel v državljansko vojno med Grki in Turki. Čeprav ima ciprska kriza svoje globlje politične vzroke, je neizpodbitno dejstvo, da je krizo hotel in povzročil pravoslavni nadškof in predsednik Makarios s tem, da je enostransko odpovedal ustavo in zürriške dogovore, ki so z njo tesno povezani. Hotel je skrčiti pravice turške manjšine. Ta se je pa temu odločno uprla in zaprosila Turčijo za intervencijo. Turčija se je odločno zavzela za svoje rojake, Grčija pa za svoje. Tako sta se znašli na nasprotnih okopih dve članici Atlantskega zavezništva.

Ciprska kriza se je vlekla skozi celo poletje. Po dolgih razpravah so intervenirali Združeni narodi, ki so poslali na otok mednarodne čete. Njih delo pa je na vse načine ovirala Makariosova vlada. Razmere so se na otoku šele umirile, ko je Grčija dala vedeti nadškofu Makariosu, da ga ne bo več slepo podpirala ter na posredovanje ameriškega predsednika Johnsona tako v Ankari kot v Atenah.

SMRT PANDITA NEHRUJA

Konec maja je nepričakovano umrl indijski predsednik Pandit Nehru. Zadela ga je možganska kap. Njegova smrt je globoko odjeknila ne samo v Indiji, temveč tudi drugod po svetu. V 17 letih, kar je bil na oblasti, je izoblikoval doktrino aktivnega nevtralizma, kateri so se pridružile mnoge druge azijske države.

Toda zadnja leta je ravno Indija kot vodilna nevtralistična država prva postala žrtev komunistične Kitajske. To je bil najhujši udarec za Nehruja in njegov nevtralizem. Pod silo razmer je bil prisiljen zaprositi ZDA za vojaško pomoč, ki se je odločno zavzela za Indijo proti napadu Kitajske.

ODSTRANITEV HRUŠČEVA

Najbolj senzacionalni dogodek leta pa je brez dvoma bila odstranitev Nikita Hruščeva s položaja ministrskega predsednika ter glavnega tajnika KPSZ. 15. oktobra je namreč osrednji odbor partije odstavil svojega tajnika in mu tako zadal politično smrt. Prej vsemogočni Hruščev, ki je popeljal Sovjetsko zvezo v vesolje in napovedal gospodarsko tekmo Ameriki, se ni imel na koga pritožiti. Še danes se ne ve o njem ničesar.

KITAJSKA BOMBA

Komaj 24 ur po sporočilu o »odstopu« Hruščeva, so Kitajci razstrelili svojo prvo atomsko bombo. Ni še ugotovljeno, ali je do tega sovpadanja prišlo le po naključju ali je šlo za premišljen načrt. Dejstvo pa ostane, da je to bila tudi prava politična bomba pod nos odstavljenemu kremeljskemu prvaku, ki se je na smrt skregal s Kitajci.

Prvič po nekaj letih se je letos Čuenlaj udeležil proslave oktobrske revolucije. Vendar razgovori, ki jih je ob tej priliki imel z novimi sovjetskimi voditelji, niso rodili zaželenega uspeha. Spor med Moskvo in Pekingom traja dalje. Sestanek 25 komunističnih partij so preložili od 15. decembra na 1. marec 1965.

ZMAGA JOHNSONA V ZDA

Na predsedniških volitvah novembra meseca je v ZDA z ogromno večino zmagal demokratski kandidat Johnson, ki je po smrti Kennedyja bil začasni ameriški predsednik. Njegov tekmec Goldwater je doživel velik poraz, saj je med njim in Johnsonom 15 milijonov glasov razlike. Ameriški volivci so s tem podprli Johnsona v stališču, da le stvarna in potrpežljiva politika lahko ohrani mir na svetu.

NOVI POBOJI V KONGU

V Kongu so proti koncu leta 1964 ponovno izbruhnili z vso silo na dan stari politični spori med kongoškimi voditelji. Vmes je spretno zastavil svoje prste mednarodni komunizem, poslužujoč se Maove Kitajske. Slednja namreč odkrito podpira Čombejeve politične nasprotnike. Vštric s Kitajci se je znašel ves komunistični tabor z Jugoslavijo in nekaterimi afriškimi državami vred. Opogumljeni od te podpore in naščuvani od komunističnih agentov so uporniki v boju proti osrednji vladi hoteli izkoristiti tudi tuje državljane, ki so jih enostavno proglasili za politične talce.

Ko sta Belgija in ZDA intervenirali, so se uporniki spravili nad belce ter jih na desetine pobili na nečloveški način. Poročajo celo o primerih ljudožrstva. Vse to divjaštvo sedaj komunisti slepo zagovarjajo, češ da ima revolucija svoje zakone. S tem dokazujejo, da jim ne gre za resnico, temveč le za uveljavljenje svojih načrtov.

OB PETLETNICI SMRTI škofa dr. Gregorija Rožmana

Slovenci imamo morda to napako, da na svoje velike može kaj radi pozabijamo. Tako tudi na svoje velike škofe. Imamo sicer že Jegličev življenjepis, nimamo pa življenjepisov škofov dr. Antona Mahniča (Hrvatje so nas v tem prehiteli) in kardinala dr. Jakoba Missia.

Tako je 16. novembra preteklo že pet let po smrti škofa dr. Gregorija Rožmana, pa tudi o njem dosedaj še ni bilo veliko temeljitega napisanega. Za svoje veliko delo in junaško trpljenje je doslej žel malo priznanja, pač pa so njegovi komunistični nasprotniki zvalili nanj cele gore krivic in obdolžitev, kakor npr. ob krivičnem sodnem postopku v jeseni leta 1946, Franček Saje v Belogardizmu ter dr. Metod Mikuž v Zgodovini tako imenovanega narodno osvobodilnega boja. Pogosto ga je blatilo celo glasilo CMD slovenskih duhovnikov v glasilu Nova pot.

Težo škofovskega križa je nosil skozi tri dobe: od nastopa Živkovičevega režima do zloma Jugoslavije, med komunistično revolucijo in končno dolga leta v begunstvu in izseljenstvu.

Velike stvari so Slovenci z njim doživeli v prvi dobi: mednarodni misiološki kongres v Ljubljani kmalu po njegovem nastopu leta 1930, biserno mašo nadškofa dr. A. B. Jegliča poleti leta 1933, evharistični kongres leta 1935, 800 letnico stiškega samostana 1936, mednarodni kongres Kristusa Kralja leta 1939, škofijsko sinodo leta 1940.

Vmes pa je bilo vse polno sporov: problem KA, Straže, krščanskih socialistov, Doma in sveta, katoliških akademskih organizacij, v katere so se vrinili komunisti.

Stoodstotno se je držal načelnih navodil svete stolice glede brezbožnega komunizma ter ga stoodstotno odklonil. Tako je v drugi dobi tekla tudi prava mučeniška kri, čeprav npr. Saje, dr. Metod Mikuž in kartuzijanski prior dr. Leopold Edgar to taje. Ker škof ni videl človeške rešitve, jo je kot izredno nadnaravno usmerjena osebnost iskal v presvetem Srcu Jezusovem in brezmadežnem Srcu Marijinem.

Ni bil politik takega kova kot njegov prednik. Slo mu je za popolno nadnaravno preobnovo vseh slojev v narodu. Bil je škof Katoliške akcije, dušni pastir na celi črti. Med drugo svetovno vojno je dostikrat iz globoke ljubezni do svojega ljudstva skoraj prisiljen moral posegati v najbolj kočljive in sitne vnanje dogodke, da bi rešil, kar se je dalo rešiti.

Kot begunec in izseljenec je bil spet v prvi vrsti dušni pastir. Njegovo misijonsko ozemlje se je razprostiralo od Kanade do Ognjene zemlje, kjer je z misijonskimi obiski iskal slovenskih duš. Vodil je misijone in duhovne vaje, izredno veliko verskih člankov napisal, pa tudi nepregledno število osebnih pisem, v katerih je kot dobri pastir dvigal in tolažil. Ogromno miloščine je šlo skozi njegove roke do najbolj potrebnih. Ljubček njegovega srca pa je bila tiha slovenska verska in kulturna zelenica s semeniščem in škofovim zavodom v Adroguéju.

Na škofa Gregorija verni Slovenci ne smemo pozabiti.

F. Ž.

OD 1. JANUARJA 1965 stane posamezna številka »Katoliškega glasa« v podrobni prodaji in po kioskih *50 lir*.

Od Vzhoda so prišli, darila so prinesli in se novorojenemu Detetu poklonili

Večstranska jedrska sila NATO: da ali ne?

V zadnjih mesecih se dosti govori in piše o ustanovitvi tako zvane multilateralne atomske sile v okviru Atlantskega zavezništva. Za njeno ustanovitev se zlasti zavzemajo ZDA, ki bi jo rade videle uresničeno čimprej, ker menijo, da je to edina pot, da se prepreči širjenje jedrskega orožja, obenem pa zadosti prestižnim in drugim zahtevam nekaterih držav, ki bi se hotele do njega dokopati.

Posebno močne težnje v tem smislu se kažejo v zahodni Evropi, kjer sta zlasti dve državi zainteresirani, da bi razpolagali v eni ali drugi obliki z jedrskim orožjem. To sta Francija in Zahodna Nemčija.

Prva se je na lastno roko lotila težavnega in dragega podjetja. Doslej ji je uspelo razstreliti nekaj primitivnih jedrskih bomb, s čimer se je dejansko vključila v klub atomskih sil, čeprav ji formalno tega statusa še ne priznajo ne ZDA in niti Sovjetska zveza.

V čisto nasprotnem položaju pa je Zahodna Nemčija, ki se je leta 1954 odrekla izdelovanju kakršnega koli jedrskega orožja, kar ji je omogočilo vstop v Atlantsko zavezništvo.

KENNEDYJEVA ZAMISEL

V teh desetih letih pa so se razmere temeljito spremenile tako v Nemčiji kot v Atlantskem zavezništvu, kar se odraža v bolj ali manj jasnih zahtevah po prenovitvi zavezništva. Kot rečeno je Francija ne glede na ostale partnerje ubrala lastno pot, katere cilj je, čimbolj se osamosvojiti od Amerike na vseh področjih, od političnega pa do vojaško-obrambnega, na drugi strani pa okrepiti svoj vpliv v Evropi in postati po možnosti vodilna evropska država. Pri tem je pa neizbežno trčila na eni strani na ZDA, na drugi strani pa na svoji sosedi Nemčijo in Veliko Britanijo, kateri od svoje strani ne morejo dopustiti, da bi Francija vedrila in oblačila v Evropi po mili volji.

Ker ima kljub vsem lepim besedam o mirnem sožitju dejanska moč še vedno prevladujočo veljavo v mednarodni politiki, je pokojni predsednik Kennedy domeval, da je ključ do rešitve odnosno odpravitve teh novonastalih nasprotstev med zavezniki v ustanovitvi take obrambne formule, pri kateri bi vse države, tako velike kot majhne, bile sorazmerno udeležene pri upravljanju in uporabi tudi najmočnejšega orožja, to je atomskega.

Tako je nastala zamisel o večstranski jedrski sili v okviru NATO-organizacije. Toda s to pobudo so se prave težave šele začele, kajti Francija ji je prva začela nasprotovati, ljubosumna kot je, na svoje skromne atomske podvige. Brez pridržkov sta jo odobrili le Velika Britanija še pod konservativno vlado ter Zahodna Nemčija, katera vidi v tem edini izhod, da vsaj posredno pride do jedrskega obrambnega orožja kot protiutež udarni jedrski sili Francije. Ostale države kot Italija, Belgija, Nizozemska in druge so s tako rešitvijo načelno zadovoljne, glede njene praktične izvedbe pa si niso še dovolj na jasnem.

NOVA DEJSTVA

V tem so se prejšnjim težavam pridružile nove. V Veliki Britaniji so vodstvo države prevzeli laburisti, ki se v svojem volilnem programu niso nikakor ogrevali za jedrsko oborožitev in to tako iz načelnih kot tudi finančnih razlogov.

Prvi rezultat teh spremenjenih okoliščin je bila revizija prvotnega ameriškega načrta o multilateralni atomski sili, o kateri sta se sporazumela ameriški predsednik Johnson ter laburistični ministrski predsednik Wilson na nedavnem posvetovanju v Washingtonu. Zavedajoč se odločilnega dejstva, da je brez Velike Britanije vsaka pobuda za varnost Evrope politično neučinkovita in neizvedljiva, je k prvotnemu načrtu predlagal naslednje popravke:

1. namesto večstranske jedrske sile naj se ustanovi atlantska jedrska sila kot taka, ki bo neodvisna od ZDA; 2. za ostvaritev te sile naj se uporabijo obstoječa orožja ter 3. osebje posadk naj bo skrčeno.

To je nekaj dejstev, okrog katerih se trenutno sučejo glavna vprašanja, ki razdvajajo atlantske zaveznike. Pozitivno je, da o teh problemih odkrito razpravljajo. Dosti slabše bi bilo, če bi o njih molčali ter si jih za hrbtom očitali. Tako je pač v svobodi in demokraciji.

In so Kralja počastili

Momljaje zunaj legajo velblodi,
v votlino stopajo trije gospodi,
so kralji, modrijani, kdo ugane,
obleka njihova ni kar si bodi.

Za njimi nosijo iz karavane
služabniki darov, reči izbrane,
kadilo, olje in zlato v posodi,
za detece in mater nekaj hrane.

In brez bojazni prazne za odličje
popadajo gospodje na obličje
in molijo molitvico za srečo.

Potlačijo še slamico bodečo
pri zglavju matere in počastijo
z obrobčki zlatimi na tleh Marijo.

Anton Novačan

Komunizem kašlja

Mednarodni komunizem je močno prehlajen in nahoden: težave v zvezi z odstavitvijo Hruščeva, kitajske zahteve in spletke, vedno večja samozavest komunističnih satelitov, vse to niso mačje solze.

Odkod ta kašelj? Največ od njegovega novega rodu, ki ga je sam vzgojil. Komunistična mladina je naveličana teoremov, petletk, sestankov, planov, obljub. Ona hoče to, kar si privošči Zapad: udobno stanovanje, dolge počitnice, nočno zabavo.

In kdo je to mladino tako spridil? Ne kak reakcionar, ne kak protivnik, temveč komunizem sam. Povsod je obetal raj na zemlji, prodajal svoj materializem.

Tako se sedaj komunizem davi. Smrt mu še ni ravno blizu, toda človek, ki hudo kašlja, ne vzbuja več občudovanja. Enako je s komunizmom. Drevo ima načete korenine. Prišel bo dan, ko bo strohnel in se bo samo še govorilo: Požrl je samega sebe. — of

LISTNICA UREDNIŠTVA

Zaradi praznika sv. Treh kraljev bo treba pripraviti 2. številko »Katoliškega glasa« z datumom 7. januarja že **v torek 5. januarja.** Vsi prispevki in dopisi naj bodo zato na uredništvu lista vsaj do **opoldne** omenjenega dneva.

Chaplinova „avtobiografija"

Dne 1. oktobra je izšla Chaplinova knjiga »Moja avtobiografija« in že je postala *best-seller*. Možiček z brki, s palico in s klobukom uživa še vedno simpatije občinstva po celem svetu. S to svojo knjigo je ponovno stopil na pozorišče, saj je knjiga izredno zanimiva in prijetna za branje. Chaplinov slog je namreč preprost in razumljiv, tako v filmu kot v pisanju.

Chaplin se je rodil v veliki revščini kot otrok umetnosti. V svojem detinstvu je spoznal bedo, lakoto in ponižanje, ki ga povzroča tuja pomoč. Del Londona, v katerem je živel, je bil London potujočih prodajavcev, revnih godcev in potepuhov. To je bil bedni svet, ki ga ni Chaplin nikdar pozabil: v njem je našel navdih za svoja velika dela. Ohranil je vedno živo simpatijo do onih, ki so v stiski.

Ko mu je bilo osem let, je prvič nastopil v gledališču. Oče mu je mlad umrl, mati pa je kmalu nato znorela. Charlie in brat Sidney sta bila primorana opravljati razna dela, da sta se lahko preživljala. V svoji knjigi obuja Chaplin kruto trpljenje tistih let in prikazuje Dickensono Anglijo, polno bede, protislovij in razdeljeno v sloje. Opisovanje je zelo natančno in obširno in ima včasih naravnost dramatične note.

Kdaj je za Chaplina nastopil uspeh? Precej kmalu. Takratni veliki komik Mack Sennett je videl Chaplina nastopati v gledališču in ker je v njem takoj spoznal bodočega umetnika, ga je pregovoril, da se je začel zanimati za film. Kmalu zatem je nastal znani in po vsem svetu priljubljeni Charlot.

Kako je nastal? Po golem naključju: nekega dne je bil Chaplin v garderobi. Ko je tam brskal, je našel zelo velike hlače in prav tako velike čevlje. Nadel si je to nase, vzel klobuk, palico in si nataknil brke. Tako je nastal znani »potepuh«.

Chaplin je prišel kmalu navzkriž z raznimi režiserji. Toda pokazalo se je, da so bile njegove ideje dobre in originalne: Charlotov lik se je uveljavil in dosegel nepričakovan uspeh v Združenih državah Severne Amerike in drugje po svetu. Mnogi intelektualci so po njegovi zaslugi začeli gledati na kino z drugačnim očesom: prej so ga namreč smatrali za zgolj otroško zabavo.

Chaplin ni nikoli sprejel kompromisov nobene vrste in je vedno ostal zvest svoji umetnosti, do katere je prišel v svojih mladih letih malo po navdihu, malo iz potrebe po denarju. Snemal je mnogo filmov in vsak je dosegel nadpovprečen uspeh. Hollywood tiste dobe je bilo bajno mesto, v katerem je cvetel divizem. Avtobiografija predstavlja tudi razne znane igravce tistih let: Rodolfa Valentina, Macka Sennetta, Douglasa Fairbanksa, Mary Pickfordovo, Glorio Swansonovo in še mnoge druge.

V svoji knjigi je Chaplin zelo odkritosrčen in ne boji se predstavljati sebe v slabi luči. Objektiven je tudi v svoji kritiki do drugih, ki jih nikoli ne opravlja. Ničesar ne prikriva od svojega precej burnega življenja, ki se je umirilo in našlo ravnovesje šele v zakonu s sedanjo ženo Oono O'Neil.

Prihod zvoka ga je v začetku nekako spravil s tira; toda kmalu se je sprijaznil s tem novim sredstvom, vendar je kljub temu ustvaril še dva nema filma: »Mestne luči« leta 1931 in »Moderni časi« leta 1936.

Ko je posnel svoj film »Diktator«, mu je začela Amerika obračati hrbet. Prehajal je od razočaranja v razočaranje, posebno ko so ga začeli časopisi blatiti v njegovem zasebnem življenju. Zapustil je Združene države, kjer je preživel večji del svojega življenja in se vrnil v Evropo. Tu preživlja mirno starost z ženo Oono in z otroki.

Mira

Letošnje knjige Goriške Mohorjeve družbe

Sredi decembra so prejeli Slovenci na Tržaškem in Goriškem knjige Goriške Mohorjeve družbe za leto 1965. Za majhno vsoto 1000 lir so se obogatili za tri nove knjige. Ta knjižni dar živo priča, da slovenska beseda živi naprej tudi na meji matične države in da je prej ko slej v službi vrednot kot so domovina, narod, Cerkev, Bog.

Zelo z veseljem vzame človek v roke letošnji koledar. Je več kot koledar — pravi zbornik, ki bo zato ohranil trajno vrednost. Oprema je nadvse okusna, moderna, privlačna. Naslovna slika v enem hipu pove, kakšne dogodke smo v zadnjem letu doživeli.

Bravci moramo biti hvaležni vsem sodelavcem, ki so se potrudili, da je koledar tako bogat na vsebini. Prepletajo se tehtni članki s področja vere, tehnike, kmetijstva, zgodovine, kulture in naše prosvete. Vmes se smehljajo žlahtni sadovi slovenske duše: pesmi, polne doživetja, trinajst po številu.

Posebej se nam zdi potrebno opozoriti na spis msgr. dr. Rudolfa Klinca o Novogoriški apostolski administraturi. G. monsinjor je na mojstrski način — pri čemer ga je nenehno vodilo načelo resnice, čeprav vedno za vsakogar ni prijetna — obdelal dogodke iz polpretekle dobe in dal zgodovinarju dragocene podatke, ko se bo enkrat pisalo brez predsodkov o času, ki naj bi zlasti Slovencem na Primorskem bil vrata v sončno prihodnost, pa se je potem zgodilo toliko takega, da je še danes spomin na prva leta po 1945. prepojen s trpkostjo in grenkim razočaranjem.

Leposlovno povest je napisala Zora Saksida z naslovom »Mami«. Dobili smo tako izvirno delo slovenske pisateljice, ki živi v Gorici in ki je zato še posebej znala ujeti utrip našega ljudstva. Zgodba je pisana v stilu Mohorjevih večernic in se loti za bravce bolj redko načetega problema: brez ozira na javno mnenje, proti volji staršev, kljub odsvetovanju prijateljev, se mlado dekle, ki študira arhitekturo, odloči nadomestiti mater v družini, kjer so ostali trije nepreskrbljeni otroci, med tem ko starejšega njihovega brata to dekle že dalj časa ljubi. Ker se bo zgodba še nadaljevala prihodnje leto, ne bomo to pot knjige natančneje analizirali. Brez dvoma pa bo povest »Mami« (tako so namreč tiste sirote to dekle klicale) vzbudila pozornost in bo za bravce, še bolj pa za bravke, privlačna, pa tudi predmet debat in nasprotujočih se mnenj.

Tretja knjiga »Srečanja« pa služi utrditvi naše vere in ljubezni do Boga in Cerkve. Jadviga Komac je v sočnem jeziku prevedla in deloma priredila nad trideset zgodb mož in žena, ki so se v svojem življenju po dolgih trudih, borbah in iskanju srečali s Kristusom in Cerkvijo ter se ju nato iskreno oklenili. Knjige bodo veseli duhovniki, saj jim nudi toliko hvaležne snovi za pridige; veseli jo bodo naši izobraženci, saj obravnava v večini primerov prav notranjo krizo teh ljudi; veseli pa jo bodo tudi vsi ostali, saj je en sam spev božji Dobroti in Usmiljenju, ki zapusti 99 ovac zato, da najde stoto, ki se je zapletla med trnje in izgubila.

Letošnji knjižni dar Goriške Mohorjeve družbe je nedvomno velik prispevek k ohranitvi naše verske in narodne zavesti na obmejnem ozemlju drage nam primorske dežele. Želeli bi, da bi knjige našle pot v vsako slovensko hišo in družino, saj smo vendar vsi, ki nas je slovenska mati rodila, Slovenci in katoličani. To dejstvo samo od sebe zahteva, da goriškim Mohorjevkam odpremo vrata na stežaj!

Knjige je mogoče dobiti pri poverjenikih, po naših knjigarnah ter na upravi Družbe, Riva Piazzutta 18, Gorica. Cena zbirki je 1000 lir, po pošti je treba dodati še stroške za odpravo.

— že

OBVESTILA

LISTNICA UPRAVE. Prejeli smo iz Celovca nekaj izvodov prezanimive in istočasno pretresljive knjige **»Strahote kitajskih ječ«.** Cena knjige, ki ima 256 strani, stane 500 lir.

GORIŠKA Mohorjeva družba sporoča, da bo za 20-letnico smrti velikega javnega delavca in svojega dolgoletnega tajnika *dr. Janka Kralja* izdala spominski zbornik, ki bo izšel v februarju.

VSE NAROČNIKE »KATOL. GLASA« opozarjamo na izredno zanimivo in za poglobitev verskega duha koristno oddajo na Radio Trst A, ki je vsako nedeljo ob 12,15 pod naslovom *»Vera in naš čas«.* Poleg redne duhovne misli vsebuje vrsto zanimivih novic iz katoliškega sveta, ki jih ljudje v večini drugod ne zvedo.

TRGOVINA

A. PERTOT

TRST, UL. GINNASTICA 22 - TEL. 95998

želi vsem svojim odjemalcem in obiskovalcem zdravja polno in na uspehih bogato novo leto
1965!

Sveti Trije kralji

Bil je čas najdaljših noči. Dnevi so bili lepi in hladni, le včasih se je vzdignil suh veter sem od puščave, ki je ogreval zrak ter prinašal s seboj cele oblake rdečkastega prahu. Ko je zarja ugasnila, se je nebo pokrilo z zvezdami tako na gosto, da so se komaj ločile druga od druge na temnomodrem ozadju.

Kraljeva palača je stala na visoki polici, pod njo in okoli nje so se vrstile nizke hiše dvorjanov in dalje od njih napol razpadli domovi sužnjega ljudstva.

Kralj Gašper je pravkar vstal od večerje. Gladil si je dolgo, sivo brado in hodil zamišljen po sobi, ki je bila nizka in široka ter razsvetljena od temnordeče luči. Na zlatem pladnju so gorele dišave in po stenah, ki so bile obložene s cedrovim lesom, je visela vrsta slonovih zob. Na dveh mizicah sredi sobane so stale dragocene vaze iz brušenega kristala in med njimi dva zlata keliha. V kotu je stala široka postelja iz ebenovine, pokrita s težko preprogo, tla pa so bila zastrta s tigrovimi kožami.

»Preroki so govorili, da se bo rodil nov kralj, ko bo zmagal dan nad nočjo, in od zahoda bo prišla njegova oblast. Čakam ga že tako dolgo, da se mi je brada posrebrnila. — Ali slišiš?« je poklical svojo ženo, ki je legla na mehko ležišče in se zavila v težke tkanine. »Ali slišiš? Zdi se mi, da se bliža čas mladega kralja. Stopiva na zgornjo teraso, mogoče se že kažejo znamenja na nebu!«

Kralj Gašper je odgrnil težke zastore in se ozrl na vzhodno obzorje.

»Vstani, draga moja, in poglej! Slabe so moje oči in ne morem dobro ločiti. Zdi se mi, da vidim čudno luč, ki ne prihaja od sonca, zakaj noč je.«

Kraljica je pogledala in vzkliknila:

»Čudna luč je to! Ni od sonca in ni od meseca. Počakajva, da vzide popolnoma!«

Vstala sta in čakala. Naposled reče kralj:

»Napovedano je tudi, da bo novemu kralju zasvetila velika zvezda, ki bo oznanjala njegov prihod. In bilo bi čudno, ako to ni tista zvezda, ki so jo napovedali preroki. Le glej, kako žari in kako veličastno grmado pušča za seboj! Vse na okoli se razliva velika svetloba in bliskajoča se plamenica gre svojo svetlo pot. Umikajo se zvezde pred njenim zlatim viharjem in kakor v vrtincu se mešajo nebeški svetovi. Da, resnica je, kar so govorili preroki: »Roditi se ima nov kralj in velika zvezda z bliskajočim se pramenom za seboj kaže pot, kamor nam je iti.«

Sklical je kralj svoje hlapce, da so mu osedlali velblода, oblekel se je v kraljeva oblačila in se nemudoma odpravil na pot. Pred odhodom je dejal kraljici:

»Spodobi se, da mlademu kralju prinesem dar, a sam ne vem, kaj naj mu poklonim. Svetuj mi!«

»Slonove kosti ne, zlata ne,« je svetovala kraljica. »Najprimernejše bo, ako poneseš mlademu kralju lepo dišeče mire za darilo.«

★

In tako je bilo. Odpravil se je na pot z velblodom in s tremi hlapci ter šel v smeri, kamor je kazala zvezda. Zgodaj zjutraj, ko so že vele hladne sape, oznanjevalke belega dne, ga je pripeljala pot mimo njegovega soseda, ki je bil kralj Melhijor.

Potrkal je s težko železno palico ob vrata njegovega gradu in zaklical:

»Vstani, kralj Melhijor! Nov kralj nebes in zemlje, ki so ga napovedali preroki in ga oznanjuje zvezda na nebu, se ima roditi. Vstani, da se mu pokloniva in prineseva svoje darove!«

In kralj Melhijor je vstal in se odpravil na pot. Oblečen v težek purpurni plašč z zlato krono na kodrasti glavi je vzel tudi meh kadila za mladega kralja.

Po dolgem in težavnem potovanju skozi puščavo mimo zelenih oaz in nepreglednih peščenih poljan sta dospela proti večeru v sosednje kraljestvo, ki je bilo last kralja Boltežarja. Ta kralj je bil pogan in ni veroval v preroke in ni upal v Mesijo.

★

Kralja, Gašper in Melhijor, sta stopila z velblodov in se napotila v kraljeve sobane.

»Poslušaj naju, Boltežar! Nov, mogočen kralj, ki bo vladal nebo in zemlje, se ima roditi. Pojdi z nama, da se mu poklonimo in ga obdarujemo. Svetla zvezda nam bo kazala pot, kakor so povedali preroki,« sta ga nagovorila.

»Se nikoli nisem slišal o novem kralju in tudi o zvezdi ne in ne o prerokih —« je odvrnil Boltežar.

»Le pojdi, Boltežar! Ko se znoči, zagledaš veliko in žarko zvezdo,« sta mu prigovarjala. »Sedem rogljev ima ta zvezda in za njo se vleče ogromen snop kakor reka biserov in bliskov.«

Presrečen se je vzdignil kralj Boltežar in svetilo se je njegovo črno telo. Krepke, široke prsi in trda, mišičasta stegna so mu žehtela od zdravja in mladosti.

»Poslušajta, da vama povem svoje sanje!« je rekel nato Boltežar. »Sanjalo se mi je, da sem potoval in nikjer ni bilo oaze, ne studenca ne palm, sam razbeljen pesek in neusmiljeno sonce. Ugrezala se mi je noga in z mesta nisem mogel. Kar

GORIŠKE NOVICE

Božičnica v goriški stolnici

Koncert božičnih pesmi v goriški stolnici ima za seboj že dolgoletno tradicijo in privabi na zadnjo nedeljo v letu v stolnico vedno veliko število vernikov. Pobudo za božičnico v goriški stolnici je dal naš nepozabni pevovodja prof. Mirko Filej in čeravno njega ni več med nami, se božičnice iz leta v leto vedno ponavljajo. Tako je bilo tudi zadnjo nedeljo 27. decembra.

Uvodne besede je spregovoril stolni vikar dr. Kazimir Humar, ki je poudaril, da se moramo vsi Bogu zahvaliti za velike milosti tega leta in še posebno, da so koncilski očetje proglasili Marijo za Mater sv. Cerkve.

Na koru so se zbrali goriški cerkveni pevski zbori in sicer mešani zbor »Lojze Bratuž«, zbor Marijine družbe ter cerkvena pevska zbora iz Podgore in Števerjana. Cerkev se je napolnila z verniki; teh bi seveda lahko bilo več, če se spomnimo na natrpano stolnico v prvih letih, ko so se božičnice pričele.

Kot uvodno pesem so skupni pevski zbori zapeli Hladnikovo Angelsko petje. Petje je vodil travniški kaplan g. Jericijo, na orglah pa je pesmi spremljala prof. L. Bratuževa. Nato je stopil pred oltar nabrežinski gospod župnik Srečko Rejc, ki je s pesniškim zanosom vodil povezavo med pesmimi in prinesel v vsa srca pravo božično razpoloženje. Koncert božičnih pesmi se je začel z vedno lepo Gruberjevo »Sveta noč«. To je pesem, je poudaril g. pridigar, ki je segla že preko vseh celin. Povsod, kjer se katoličani zbirajo ob jaslicah, se poje tudi ta pesem. V vse jezike je prevedena, vsi narodi si jo lastijo. To je pesem, ki ogreje vsa srca, ki razlije božični mir in milino na vse, ki jo poslušajo.

Sledila je Levičnikova Prišla je noč, nato Brecljeva Polnočni zvon, ki vabi vernike k jaslicam, ki vabi izbrane duše, tako je povedal g. Rejc, da sledijo božjemu Detetu v odpoved in žrtve, v daljne misijonske kraje, v mučeništvo. Vse to zmorejo junaške duše, obžarjene od brezmejne Kristusove ljubezni, ki se je začela v betlehemskem hlevčku in doprinesla najvišjo žrtev na Kalvariji. Zato pa res tisočkrat blaženi hlevček betlehemski, kakor poje pesem, ki so jo nato zapeli naši pevci: Oj, hlevček betlehemski. Ob tej pesmi smo se vsi še bolj zamislili, saj je izšla iz src naših ljudi, saj je naša bolj kot vse druge. Besedilo ji je dal msgr. Srečko Gregorec, ki je lansko božičnico še bil neutruden med nami, a ga je kmalu nato Bog poklical na drugo še bolj vzvišeno, a tudi najtežjo pot, na pot trpljenja. Uglasbil pa je to prelepo božično pesem prof. Filej, ki je vedno živ med nami in bo večno živel po svojih milih melodijah.

In zopet nas je gospod pridigar povabil, naj odpremo na stežaj svoja srca dobroti in ljubezni, kajti na svetu je vse preveč sebičnosti in zakrknjena srca se ne zmenijo za lačne, za vse, ki tavajo skozi življenje v mrazu in viharju. Jezus, ki je kruh življenja, naj tudi naša srca gane, da bomo velikodušno pomagali vsem, ki so lačni zemeljskega in tudi božjega kruha!

Pevci na koru so nato zapeli še dve božični: Zori noč vesela v priredbi Leopolda Cveka in Blažičevo Zvezde svetlo sevajo.

Pred oltar so nato stopili gg. Špacapan, Žorž ter Butkovič. Pred izpostavljenim Najsvetejšim so zapeli litanije Matere božje, pevci na koru in vsa cerkev pa so odgovarjali in peli božične odpeve. Slovesno in mogočno je nato zadonela zahvalna pesem večnemu Bogu. Po blagoslovu so pa pevci zapeli še vse tri kitice preprosto lepe in tople pesmi »Kaj se vam zdi, pastirci vi«.

A. PERTOT

TRST ul. Ginnastica št. 22 - tel. 95998

30 LET OBSTOJA TVRDKE

Ob tej priliki vam nudimo blago po izredno nizkih cenah: Podloge - Žensko in moško blago - Odeje - Ženski in moški dežni plašči - Osebno in hišno perilo - Srajce - Nogavice - Galanterije

Dežni plašči »Lilijon«	L 1.950
Moški in ženski dežni plašči »Gabardine« .	L 3.900
Kompletne podloge za moške obleke . . .	L 1.400
Zimske srajce (flanela)	L 1.100

VSAK NAKUP V NAŠI TROGOVINI POMENI

PRIHRANEK IN DOBRA KVALITETA

mi pride naproti majhno, majhno dete, vse blesteče z zlatimi lasmi in s čudovito sladkim smehljajem na rožnih ustnicah in z milimi očmi, ki so mi v srce segale. »Ali si žejen, kralj Boltežar?« je dahnilo dete. Osupel sem ga pogledal in neka tiha, sladka groza me je navdala pred otrokom. »Na, pij!« in dete mi je ponudilo svojo dlan, in ko sem nagnil usta na nežno ročico, me je izpreletelo nepopisno čustvo, po meni se je razlila hladna vonjava in vsa žeja je nenadoma izginila. In nevede kdaj in nehote sem vzel krono z glave in jo položil detetu na zlate kodre. In še slaje se je nasmehnilo in izginilo.«

»To so bile preroške sanje,« je dejal Gašper, »in so gotovo pomenile mladega kralja, ki pride in pogasi žejo naših src.«

»Ali kdaj pride in kje je njegova zvezda?«

»Pridi in poglej!«

Kralj Boltežar je stopil k oknu in pogledal na nebo. In glej, vprav nad palačo se je vlekla po nebu orjaška zvezda. Z bleščečimi strelami si je sekala pot, z žarko metlo je pometala za seboj.

Boltežar si je nemudoma ogrnil kraljeva oblačila in se pripravil na potovanje. S seboj je vzel srebrno posodo z darovi za novega kralja. Nasul je vanjo zrn čistega zlata, navezal je snope žarečih, drobnih palčic in nabral zlatih novcev, kovanih v Rimu. In trije kralji so zasedli velblode ter šli v tisto stran, kamor je kazala zvezda.

★

In glej, v tretji noči pridejo na pastirske poljane in tam nad borno stajo se je ustavila zvezda. Bila je velika svetloba vsenaokoli in pele so pastirske piščali. Stopili so v hlev, in tam med volom in osličkom je ležalo v jaslih novorojeno dete. Zlata mavrica se je spletala okoli njega, in presladek smehljaj je pozdravljal kralje. Gašper in Melhijor sta se nizko priklanjala in zažigala miro in kadilo, Boltežar pa je trosil zlato mlademu kralju.

Zunaj pa so cvetele zvezde in ovce in jagnjeta so klečala na paši.

D. Ž.

Podgora

Prav na sveti večer, v četrtek 24. t. m. ob 20^{h}, je težka in za vesele božične praznike nepričakovana žalost zadela znano in dobro družino Josipa Calligaris: 57-letna njegova prej tako krepka soproga je že štiri leta bila priklenjena na bolniško posteljo — pa se ji je ravno na božično vigilijo kar nenadoma vse poslabšalo zaradi hitre pljučnice in tako je nastopila smrt. Pogreb ob izredno veliki udeležbi znancev in sočustvujočih je bil na sv. Štefana dan. Dobri in v zadnjih letih večkrat težko prizadeti družini naše iskreno sožalje.

Poroka

Na Štefanovo sta si obljubila večno zakonsko zvestobo Savle Adrijana in Mažgon Hubert, oba iz znanih goriških družin. Poročil ju je g. Marijan Komjanc, družinski prijatelj. Poroka je bila v romarski cerkvi Naše Gospe de La Salette blizu vasi Rualis v Furlaniji. Novoporočencema naša voščila za srečno novo življenje.

TRŽAŠKE NOVICE

Božični prazniki na Tržaškem

Tudi letos so potekali božični prazniki na Tržaškem v prijetni družinski domačnosti. Mnogi Slovenci v mestu so se udeležili kot vsako leto na »viljo« zvečer običajne slovenske službe božje v prostorni cerkvi sv. Jakoba.

Božični dan pa je potekal v naši ožji družinski skupnosti. Na Štefanovo pa so že mnogi odbrzeli na zimske počitnice ali na obiske k sorodnikom, prijateljem ali pa na kak družabni popoldan.

27. decembra je bil v središču mesta v cerkvi sv. Antona Novega prekrasen in zelo dobro obiskan Koncert božičnih pesmi.

Do praznikov je bilo še kolikor toliko ugodno vreme, potem pa je temperatura padla in začelo je deževati; tudi ni bilo prav prijetno, ko se je začela oglašati ponovno naša stara znanka burja. Na obronkih Krasa in ob meji se je pa pojavil že prvi sneg.

Svetonočna sv. maša pri Sv. Jakobu v Trstu

Že trinajsto leto zapovrstjo so imeli Slovenci pri Sv. Jakobu v Trstu božično sveto mašo na sveti večer ob 9. uri. Naši zavedni verniki so tako znova dali poudarka tej verski svečanosti s svojo veliko udeležbo, zato jim gre vse priznanje.

Vsi se dobro zavedamo, da se rešuje slovenski jezik in naš narod v prvi vrsti v cerkvi, pri oltarju. Kjer je slovenska služba božja, se ohranja naš jezik in se rešujejo naše neumrljive duše, kar je poglavitno. Kdor prav ljubi svoj jezik, svojo molitev in petje, bo pošten tudi v drugih rečeh.

Po dolgih stoletjih smo dočakali največjo zmago: na sedanjem koncilu je sveta Cerkev povzdignila na oltar tudi slovenski jezik. V tem veselem razpoloženju smo praznovali z veliko udeležbo božično mašo na sveti večer 1964.

Koncert božičnih pesmi v Trstu

V nedeljo 27. decembra ob 16. uri je bil v cerkvi sv. Antona Novega koncert božičnih pesmi. Nastop je organizirala »Zveza cerkvenih pevskih zborov« na Tržaškem.

Pevci so hvaležnim poslušavcem pod vodstvom dr. Hareja posredovali lepoto naših božičnih melodij in omogočili, da so prisluhnili poeziji božične noči. Ubrano so zapeli pevci naslednje skladbe: »Sveta noč« - Le spi - Zveličar nam je rojen zdaj - Presveta noč in po nekaj presledka še: Otroci veselje - Nad jaslicami sklanja se - Raduj človek moj - Božična noč - Podati hočem. Za začetek in konec sporeda pa je vsa prostorna cerkev sv. Antona poprijela vedno lepi ljudski pesmi Glej zvezdice božje ter Božji nam je rojen Sin.

Na orgle je spremljal g. Arduino Macri, ki je igral tudi dve skladbi, uglašeni na božično razpoloženje.

Največja cerkev sredi tržaškega mesta je bila polna naših ljudi. V polni meri so doživeli preprostost in vedrino božičnih praznikov, brezmejno ljubezen kot odsev božične skrivnosti, ljubezen, ki predvsem pomeni razumevanje in odpuščanje, ki gre mimo vsakdanjih človeških slabosti in dojame najbolj skrite utripe človeških src.

Naj se zato zahvalimo vsem, ki so na katerikoli način pripomogli, da je lahko prišlo do takega intimnega, res slovenskega praznovanja božične skrivnosti!

U.

Spremembe carinskih predpisov v Jugoslaviji

Zvezni izvršni svet, ki je zasedal v Beogradu dne 17. decembra je med drugim tudi odobril nove carinske predpise. Po teh novih predpisih ne bodo več zapadli carini predmeti, ki jih prinašajo iz inozemstva v vrednosti do 30.000 din, v količini, če niso namenjeni prodaji. Do sedaj so ta pravila veljala samo za jugoslovanske državljane. Po novih carinskih predpisih pa imajo pravico do te ugodnosti vsi potniki iz inozemstva.

Šola za obrtnike v Bombayu

Krščanska delavska mladina — žosisti — gradi v Bombayu poklicno šolo za obrtnike. Zgraditev financira nemška ustanova Misereor ob sodelovanju bonnske vlade s fondi za pomoč deželam, ki so na poti razvoja. Vodstvo zavoda bo prevzelo šest indijskih obrtnikov, ki se izpopolnjujejo te mesece v različnih nemških podjetjih.

Zaključil se je proces zaradi nameravane ugrabitve

Pred prazniki so sodniki v Trstu izrekli sodbo nad skupino oseb, ki so nameravale ugrabiti Dragoljuba Vurdelja, predsednika srbske pravoslavne občine v Trstu ter ga s silo odpeljati v Jugoslavijo.

Sodišče je vse obtožence razen ene ženske spoznalo za krive in jim v celoti naložilo 34 let, 2 meseca in 12 dni zapora.

Največjo kazen je dobil Marcel Antoni iz Malega Lošinja (Jugoslavija) in sicer 6 let in 4 mesece; za njim Jože Negrini z Reke (Jugoslavija) 4 leta in pol; geometer Livij Paolini iz Trsta bo sedel 3 leta in 7 mesecev, Bruno Lestoni 3 leta in 5 mesecev, Marij Crevatin, 44-letni mesar iz Boljunca ter Riparato Sandri iz Marijana v Furlaniji pa vsak po 3 leta in 2 meseca. Sodniki so tudi zavrnili zahtevo, da bi se Paolini in Sandri spustila na začasno svobodo.

Še o novem naftovodu

»Società per l'Oleodotto Transalpino« ali po naše Družba za izgradnjo novega prekoalpskega naftovoda s sedežem v Trstu (ul. Rio Primario) bo čez nekaj časa pričela z deli za izgradnjo tega velikega gospodarskega objekta. Postavila bo približno 20 hranilnikov (rezervoarjev) na ozemlju dolinske občine in speljala cevi preko tržaškega in goriškega Krasa in dalje v Furlanijo do Alp in naprej do Ingolstadta v južni Nemčiji.

Ponovno opozarjamo naše kmete na Tržaškem in Goriškem, naj se zanimajo pri svojih občinah in poizvedo natančno o načrtih, ki so tam predloženi, če bodo mogoče rezervoarji ali druge priprave na njihovih zemljiščih.

Novi vodni viri za tržaško mesto

Marsikomu se bo zdelo neverjetno, pa je res. Mesto Trst je v poletnih časih »žejno«! Zvedeli smo, da se s tem zamotanim problemom bavi tudi tehnična komisija deželnih strokovnjakov. Vodni viri naj bi bili Soča-Ter-Timava in v industrijskem delu tržaškega mesta v glavnem potok Glinščica. V omenjeni komisiji so kot raziskovavci tudi ugledni univerzitetni profesorji. — Upajmo, da se ne bodo raziskovanja preveč zavlačevala in da bomo naši javnosti, predvsem v zgornjih predelih našega mesta, lahko kmalu sporočili, da v poletnih mesecih ni treba več šteditи z vodo.

Priprave za sestavo pokrajinskega in občinskih odborov

Kakor že v Rimu pri volitvah predsednika republike, tako so tudi pri nas na Tržaškem letošnji božični prazniki in predvsem dnevi pred božičnimi počitnicami potekali v raznih pripravah za sestavo upravnih odborov. Prvi so izvolili, kot smo že poročali, slovenskega župana in občinski odbor Repenci in s tem dokazali svojo predanost slovenstvu in svojo demokratično zrelost.

Po novem letu se bodo stranke in organizacije zopet sestajale, poslale predstavnike na pogajanja in upamo, da se ne bo vse skupaj tako dolgo zavleklo, kot pri volitvah za predsednika republike.

Slovenci želimo od velikih italijanskih strank predvsem večje spoštovanje obvez in obljub, zaščito naše narodne skupnosti ter uveljavitev ustavnih in mednarodnih pisanih obveznosti. Samo tako se bo moglo brez trenj razvijati sožitje med obema narodoma tu ob Jadranu.

Radio Trst A

TEDEN OD 3. DO 9. JANUARJA 196

Nedelja: 9.30 Glasbila in zvonovi v s venski pesmi. — 10.00 Prenos sv. m iz stolnice sv. Justa. — 11.15 Oddaja najmlajše: »Krikec in Pikec«, mladins radijska igra, ki jo je napisal Aleksand Marodič. — 12.00 Nabožne pesmi. — 12 Vera in naš čas. — 13.00 Kdo, kdaj, kaj... Odmevi tedna v naši deželi. Uredn ka Mitja Volčič in Dušan Černe. — 18 Kino, včeraj in danes - pripravil Sen Vesel. — 20.30 Iz slovenske folklore: N Kuret: »Pratika za prvo polovico janu ja«.

Ponedeljek: 11.45 Italijanski akvarel. 18.00 Znanstveni leksikon, pripravil Sl ko Andrée. — 18.30 Solistični inštrume v času od sedemnajstega do devetnajste stoletja. — 20.35 Gioacchino Rossini: »I lijanka v Alžiru«, opera v dveh dejanj

Torek: 11.45 Florentinski motivi. — 12 Pomenek s poslušavkami. — 18.00 It janščina po radiu: 14. lekcija. — 19.30 sani balončki, radijski tednik za najm še. — 21.30 Slovenske novele 19. stolet Simon Jenko: Tilka. — 21.50 Sodobna lijanska glasba.

Sreda: 9.30 Koncert združenih cerkve pevskih zborov v Trstu. — 10.00 Pre sv. maše iz stolnice sv. Justa. — 1 »Sveti trije kralji«. Mladinska radij igra, ki jo je napisala Lojzka Lombar 13.30 Prijetna srečanja, izbor motivov izvajavcev. — 15.00 Saša Martelanc: zemljo je legla blažena noč«. — 19.30 smi posvečene svetim Trem kraljem. 20.30 Simfonični koncert Orkestra Gla ne Matice iz Trsta.

Četrtek: 11.45 Pesmi in plesi z vs sveta. — 12.15 V Trstu pred sto leti. — 1 Italijanščina po radiu: Spopolnjevalni čaj: 15. lekcija. — 18.30 Sodobna ju slovanska glasba. — 19.15 Lepo pisa vzori in zgledi mladega rodu. — 20.35 » ko bron in cimbale«, radijska drama treh dejanjih, ki jo je napisal Vinko ličič.

Petek: 11.45 Glasbeno potovanje po ropi. — 12.15 Pomenek s poslušavkami. 18.00 Bilo je nekoč... Venec pravljic, povedk, legend. »Tri biserne krone«. pravil Jurij Slama. — 18.30 Koncert naše dežele. — 19.15 Poglavja iz zgodov slovenske književnosti: Vinko Beli »Prešernova glosa«. — 20.35 Gospodars in delo. Urednik Egidij Vršaj. — 2 Koncert operne glasbe. V odmoru (prib no ob 21.30) Znanost in tehnika: Sla Andrée: »Newyorški most Giovanni Verazzano«.

Sobota: 11.45 Ameriški odmevi. — 12 Znani sodobniki. — 15.00 »Volan«. Odd za avtomobiliste. — 15.30 »Pretkanec ženi«, veseloigra v treh dejanjih. — 17 II. Vatikanski koncil. Poročila in kom tarji o vesoljnem cerkvenem zboru. — 18 Radijska univerza: Tone Penko: Kraš flora: »Mali jesen«. — 18.30 Glasbena daja za mladino - pripravil Dušan Jak min. — 19.00 Slovenski moderni samosp vi. — Marijan Vodopivec: Odšla si, Ros kaplja, Lep dan, Noči, Uspavanka ljubez Slovo. Izvaja tenorist Miro Brajnik. 19.15 Družinski obzornik. Urednik Iv Theuerschuh. — 20.35 Teden v Italiji. 20.45 Zbor »Vinko Vodopivec«, ki ga vo Anton Nanut. — 21.00 Za smeh in dob voljo. — Besedilo: Danilo Lovrečič.

DAROVI

Za Marijin dom v Rojanu: Piščanc Vi tor 2.000; B. M. 2.000; F. F. 5.000; Piščan Jože 5.000; Piščanc Ivanka 1.000; C. 5.000; Bizjak Uršula 5.000; Daneu Ange 1.000; Stegu Otilija 2.000; Sinigoj 1.00 K. A. 10.000 za dvajseto obletnico sino smrti; Vidali 2.000; Vrtovec 1.000; K. 1.000; M. L. 10.000; Bole Alojzij 5.000; A. 6.000; G. V. 5.000; N. N. 2.000; Svag Marija 1.000 lir.

Vsem dobrotnikom naj Bog povrne!

Za Zavod svete Družine: Dr. Vrtov 10.000; gospa Lapagna 5.000; g. Brati Virgilij 10.000; Milka Marinič 2.000; jaslice gdč. M. G. 1.000 lir.

Vsem blagim dobrotnikom želimo bo blagoslov v novem letu, se jih te dni hv ležno spominjamo ob jaslicah in jim zavod tudi v bodoče toplo priporočam

PO ODREDBI ministrstva za vzgojo zaradi izvolitve novega predsednika rep blike 4. in 5. januarja 1965 pouka pro dan na vseh šolah.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolp trgovski L 30, osmrtnice L 50, več davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: *msgr. dr. Fr. Mo*

Tiska tiskarna Budin v Gorici